

НАШИ ПРОФЕСОРИ

Ковачи

Александър Балабановъ

Роденъ е презъ 1879 г. въ гр. Шипъ — Македония. Професоръ по класическа литература и филология въ Соф. университетъ. Издалъ е доста книги и е редактиралъ списанията: „Художникъ“, „Време“ и първия литер. седмичникъ у насъ „Развигоръ“. Превелъ е „Фаустъ“ отъ Гьоте, редица комедии и трагедии отъ гръцки, както и отдѣлни пѣсни отъ „Илиада“ и „Одисея“ на Омиръ. На 21. I. 1934 г. отпразднува своя 25 г. юбилей като поетъ, белетристъ, преводачъ, критикъ и общественикъ.

Спри въ ковачницата стара,
тамъ въ искри и кждравъ димъ
ударитъ въ надпревара
викатъ живото: — жи-и-нъ-чи-и-инъ!
И следъ всѣки ударъ удря
чукъ следъ чукъ неуморимъ,
чувашъ ли какъ чука удря
и звънти и пѣе — жи-и-инъ!
Тримата ковачи биемъ
пламналитъ желъза,
подъ ржцетъ ни се виятъ
сърпове и колела.
Удряйте ржце, ковете,
пѣйте, пламнали пчели,
ти ржка кови и удряй,
нашата сждба кови!
Наковалнята приглася
срѣдъ искри и кждравъ димъ,
и следъ всѣки ударъ удря
чукъ следъ чукъ неуморимъ,
чукъ следъ чукъ се звукъ понася
срѣдъ разпѣнени звезди,
бий, ржка, кови и удряй,
удряй, бий, кови, кови!

Богданъ Овесянинъ

Текстъ Димитъръ Адриановъ

О! не ис

жа - тел - че сѣмъ

у - че никъ

Гордо синьо знаме вѣемъ
надъ могщия ни станъ;
и за родний край милѣемъ,
противъ всѣка лоша ганъ.

Вѣчно
на пия
за да
на пор

НАБАВЕТЕ СИ НЕПРЕМЕННО:
„СМѢХЪ И ЗЛЪЧЪ“ — сборникъ
за вечеринки, утра и забави, въ който
участвуватъ 30 хумористи. 120 стр. — 10 лв.
Суми пращайте на адресъ: Люб. Хри-
стовъ, ул. „Фр. Нансенъ“ № 47—София
Препоръчваме сборника.

— Стефчо, хайде да се пързаялем!
— Пързулнахъ се, Ваньо, въ тев-
терчето за срока и сега мразя всѣко
пързаяле.

Печатница „Братство“ — София

На всички свои абона

Онѣзи отъ нашитѣ
читатели, които до
15 февруарий пред-
платятъ най-малко
половинъ годишенъ
абонаментъ на в-къ
„Барабанче“, ще уча-
ствуватъ въ едно
специално табло.
Заедно съ изпраша-
нето на абонамента
да пратятъ и по една

В. Я. Свѣтловъ

ЖЪЛАТА ТРЕСКА

Романъ за деца и юноши. Преведе Йосифъ Сжбевъ

Къмъ обѣдъ пренесохме белгиеца
въ хотела. Той бѣше изгубилъ апетита
си и не можеше да пие вече млѣко,
отъ което му ставаше тежко и повръ-
щаше. Миризмата на лешъ отъ изпа-
ренията отъ него ставаше непоносима.
Заедно съ мжчителната жегга, тази ми-
ризма правѣше стонето въ стаята
невъзможно и азъ излизахъ изъ нея
често, оставяйки умиращия самъ.
Впрочемъ, не му бѣхъ и нуженъ. Той
гледаше безучастно мене, тавана,
стенитѣ, хвърляше се въ кре-
вата съ нѣкакво си зловещо безпо-
койство. Така мина денътъ и ноцътъ.
На другия денъ болниятъ изведнажъ
плувна въ потъ. Възглавницата и по-
стелката подъ белгиеца бѣха мокри.
Поиска млѣко. Види се, стана му по-
добре. Азъ се зарадвахъ, и когато ве-
черътъ въ стаята се отби „докторътъ“,
който не си бѣше заминалъ, му съоб-
щихъ за това по-обрение. Той измѣри
температурата му, която внезапно
падна до нормалната. Поговори съ
болния. Белгиецътъ се ококори. По-
гледътъ му стана по-ясенъ, самочув-

ствието по-голѣмо.

„Докторътъ излѣзе изъ стаята. Азъ
го догонихъ:

— Е? Изглежда, ще оживѣе?

— Утре ще умре, — отговори спо-
койно той.

Бѣхъ замаянъ и бѣхъ готовъ да го
наградя съ титли, каквито щедро
сипѣше моятъ другаръ французинътъ,
когато говорѣше за мѣстнитѣ жители.

— Ще умре? — Попитахъ отново,
желаейки да се увѣря, че съмъ чулъ
добре.

— Утре.

— Но, нали му е по-добре? И
потътъ, и температурата. . .

— Е, да, да. Всѣкога бива така
при втория периодъ. Повѣрвайте,
много такива съмъ видѣлъ. Имамъ
опитъ. Утре ще се разлѣе злъчката и
той ще почине.

Така и стана.

На другия денъ азъ вече не познахъ
белгиеца. Цѣлата му кожа прие тъмно-
кестенявъ цвѣтъ. Изъ носа му течеше
кръвъ и на различни мѣста по кожата
се появиха тъмни петна. Температурата

се повиши пакъ. Привечеръ, сжщиятъ
денъ, въ пълно съзнание, болниятъ
свърши.

Изнесоха го изъ стаята и го поло-
жиха върху сухитѣ листа на беседката,
въ очакване на ковчега, който се зае
да достави отъ града „докторътъ“, тъй
като бѣше запазилъ връзки съ дърво-
дѣлцитѣ — своитѣ прежни другари по
професия.

Едва стояхъ на краката си отъ
умора, която ме бѣше обхванала по-
диръ тѣзи дни отъ болестъта на на-
шия другаръ. Две цѣли нощи не бѣхъ
спалъ. Въ нѣкакво полусъзнание, като
въ полусънъ, азъ се дотѣрахъ до хо-
тела и поискахъ стая. Но такава нѣ-
маше. Нѣмаше даже свободенъ кре-
ватъ: толкова много бѣжанци бѣха
дошли отъ обхванатия отъ револю-
цията градъ. Всички чакаха редъ, като
се записваха. Туземецътъ, който бѣше
въ хотела като прислужникъ, ми по-
шепна, че ако искамъ да заема стая,
трѣбва да използвамъ тази на бел-
гиеца. Той добави, че трѣбва веднага
да легна въ леглото, иначе не би мо-
гълъ да я задържи за мене.

Въ главата ми блесна като мълния
мисълта: какъ ще легна въ заразенъ
креватъ? Но кжде да се дѣна? Нозетѣ
ми не държатъ, умората е страшна.